

ΣΤΗ «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ Επιστροφή» ο Σερζ Κριμπίς όχι μόνο δεν έχει να πει τίποτε καινούργιο (θέμα, δομή, πλοκή) αλλά αναρωτιέμαι με ποια κριτήρια πήρε το «Βραβείο 2000» του Ιδρύματος Λυσιέν Μπαριέρ για το συγκεκριμένο έργο. Μεσ' από την αρκετά καλή μετάφραση του Γ. Ιορδανίδη βλέπει κανείς ότι ο συγγραφέας, όχι μόνο δεν είχε κατασταλαγμένες απόψεις για τα επί μέρους θέματα που θίγει, αλλά αναφέρεται σε σημαντικά ζητήματα εντελώς επιδερμικά και επιπόλαια καλύπτοντας όλη αυτή τη ρηχή επιφάνεια με «θεατρικές συνταγές» που θεωρεί ότι «πιάνουν» για να χαρίσουν επιτυχία σ' ένα θεατρικό έργο. Μεσ' από τη «θυελλώδη» σχέση ενός πατέρα με το γιο του, ο Κριμπίς προσπαθεί να μιλήσει για τα προβλήματα του καιρού μας, φέρνοντας αντιμέτωπες δύο γενιές, εκείνη του πατέρα και αυτήν του γιου.

Η επιχειρηματολογία όμως του συγγραφέα δεν «φτουράει» και αναλώνεται σε πράγματα κοινότοπα και τετριμμένα που τα λέμε και τα

«Θριαμβευτική Επιστροφή» 27 Ιαν 02

ξαναλέμε κάθε μέρα χωρίς τελειωμό. Ανάμεσα σ' αυτές τη φλυαρία «πιτάει» και δυο στοιχεία που πιάνουν σε ευρύτερη κλίμακα: «Είμαστε Εβραίοι» λέει ο πατέρας και «πρέπει να θυμόμαστε». Και επειδή ο συγκεκριμένος δραματικός χαρακτήρας είναι και παλαίμαχος ηθοποιός όλο «προβάει» και το «Βασιλιά Ληρ» του Σαίξπηρ κατ' εντολήν του συγγραφέα φυσικά. Αλλα θεατρικά συνταγί που πιάνει. Παράλληλα, ο Σερζ Κριμπίς διά στόματος του συγκεκριμένου δραματικού προσώπου τοποθετείται και πολιτικά πλάθοντας έναν άλλο δραματικό χαρακτήρα «αφανή» μεν στο έργο, αλλά το θάυμα του, το κάνει.

Πρόκειται για έναν άλλο ηθοποιό, συνάδελφο του πατέρα, ο οποίος σύμφωνα με το κείμενο ήταν κομμουνιστής και προσπάθησε από σκηνής ν' αλλάξει τη «λάθος συνειδητοποίηση»

των θεατών αλλά τελικά δεν τα κατάφερε. Με αυτές και πολλές άλλες τέτοιες νύξεις ο συγγραφέας θεωρεί ότι γράφει ένα σημαντικό θεατρικό έργο και φαίνεται ότι τουλάχιστον έπεισε αυτούς που του έδωσαν το βραβείο. Επιπλέον θα ήθελα ν' αναφερθώ στο κριτήριο της επιλογής ενός έργου με στόχο την εύρεση ρόλων για ερμηνεία: Παράλληλα με τους ρόλους θα πρέπει και το κείμενο να είναι δυνατό και να έχει γερή υποδομή. Όχι βρήκαμε τους ρόλους και το έργο να είναι αδύναμο και ανεπαρκές. Διότι κατ' αυτόν τον τρόπο και οι ερμηνείες, όσο καλές και αν είναι, χάνουν την αίγλη τους.

Στη συγκεκριμένη παράσταση ο Γ. Ιορδανίδης σκηνοθετεί δίνοντας μία πολύπλευρη οπτική σ' ένα μέτριο έργο και δημιουργεί σκηνές με «νεύρο» οι οποίες δίνουν «αδρά χαρακτηριστικά» στις αντιπαραθέσεις πατέρα -

γιου. Τα σκηνικά του Απόστολου Βέττα είναι πολύ καλά και σκιαγραφούν τις σκηνικές εικόνες του έργου με μεράκι και λεπτομέρεια. Σημειώτουν ότι οι διάφορες σκηνές του έργου παρουσιάζουν εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους. Σε αυτές τις ανάγκες του κειμένου τα σκηνικά ανταποκρίθηκαν επαρκώς.

Ο Γ. Μοσχίδης είναι ένας από τους σημαντικότερους ηθοποιούς του θεάτρου μας. Επωχίστηκε το δύσκολο και διπλό ρόλο του πατέρα και του παλαίμαχου ηθοποιού και έπιασε δημιουργικά το χαρακτήρα επί σκηνής εκκινώντας τον ενθουσιασμό του ηθοποιού ο οποίος ξαναπαίζει στο θέατρο, την αγωνία και την απελπισία του πατέρα που προσπαθεί να τα βρει με το γιο του, παράλληλα με τις υπαρξιακές ανησυχίες της τρίτης ηλικίας.

Δίπλα του στάθηκε επόξια και ο Αντώνης Καφετζόπουλος στο ρόλο του γιου. Ανεπαρκές κείμενο, με επαρκείς ερμηνείες.

Καλλιόπη Ραπανάκη